

og at istedetfor at fremme det kammeratlige Forhold, fremkalde man derved netop det Modsatte. Jeg tror nu ikke, at det er saa ganske begrundet at sige, at man har stabt tvende forskjellige Raster. Naar det i det Hele taget er tilraadeligt at sondre mellem Officerer, der skulle forestaa den høiere Administration, og Officerer, der skulle varetage Regnskabsjefestien, vil Udskiftet vistnok være gavnligt i sine Følger. De Forbringere, der stilles til de forskjellige Klasser, ere jo meget forskellige og kræve ogsaa en anden Fordannelse, og da nu en ikke ringe Del af Underofficerspersonalet beholder sin Ret til Forfremmelse til Officerer, og de først træde ind i Regnskabsførerklassen, er det, at antage, at man i denne Klasse ikke vil finde saa overmaade mange, der egne sig til at forestaa den høiere Administration. Man faar snarere dertil stiftede Individuer, naar man sørger for, at det bliver muligt for dem, der ønske Saadant, at erhverve en bedre Fordannelse og efter visse Examina at træde ind i Intendanturkorpset. Forresten er der jo aldeles ingen saadan skarp Adskillelse tilstede mellem disse tvende forskellige Grupper; der er aldeles Intet til Hinder for, som ogsaa den ærede Taler ansøgte, at træde over fra den ene Gruppe til den anden; altsaa al Rasterforskjel er jo derved hævet. Det ærede Medlem mente rigtignok, at det ikke havde Meget at sige, at man kunde forfremme Kapitainer af Regnskabsofficersklassen til Oberstlieutenanter i Intendanturstaben, fordi det, da det kun skulde ske i Krigstid, meget sjældent vilde være Tilfældet, at en Regnskabsfører viste sig i Besiddelse af Egenstaber, der gjorde ham stiftet til at beskæde saadanne høiere Stillinger; men det kunde dog være, at det var muligt i Regnskabsførerklassen at opdage Elementer, der egnede sig til en saadan Forfremmelse. Derfor er det idetmindste aldeles ingen Skade til, at det er fastslaaet her i Loven, at de paa denne Maade kunne forfremmes. Forresten vil, hvis i Fredstid et Medlem af Regnskabsførerklassen viser sig i Besiddelse af de Egenstaber, der gjøre ham stiftet til at ansættes i Intendanturstaben, han jo allerede i den yngre Alder være overført til denne, og af den Grund vil det ganske sikkert være sjældent, at der blandt de ældste Kapitainer af Regnskabsførerklassen findes Individuer, der senere hen ville kunne gjøre det Spring til Oberstlieutenanter i Intendanturstaben; men at der skulde være sat nogen- somhelst skarp Adskillelse i Lovforslaget, der berettiger til at kalde disse forskellige Grupper tvende Raster, maa jeg paa det Bestemteste benegte; Overgangen fra den ene Gruppe til den anden er gjort saa let som mulig. — Jeg skal villig gaa ind paa, at man fastslaaer en bestemt Tid, efter hvilken Chefen, naar han er Oberstlieutenant, skal avancere op til Oberst eller, naar han er Oberst, skal kunne udnævnes til Generalmajor; men det forekommer mig, at under almindelige For-

hold er det rimeligt at forfremme en saadan, naar hans jevnaldrende Kammerater i Hærens Vaaben avancere op til de paagældende høiere Grader. Det ærede Medlem ønskede dernæst nogle Oplysninger med Hensyn til § 8, hvorledes man nemlig havde tænkt sig at ordne det med forskellige Tjenestestædre for de Officerer, der ere traadte over fra Hæren i Intendanturkorpset. Jeg tror, at det af Slutningen af Bemærkningerne til § 8 vil fremgaa, at Bedkommende, der saaledes overføres fra et af Hærens Vaaben til dette Korpset altid maa rangere nederst der. Der kan vel heller ikke, naar En af en eller anden Grund er traadt over i Intendanturkorpset, godt være Tale om senere atter at forflytte ham tilbage til Vaabnet. Altsaa den Banskælighed, der saaledes skulde kunne opstaa, tror jeg ikke vil have Meget at sige. Forresten er det jo aldeles ikke noget Nyt, at Officererne have forskellige Anciennitet, een Anciennitet i Hæren og een i deres Vaaben; det er Noget, vi allerede have kjendt i mange Aar, og vel er der ikke Grund til at antage, at Saadant vil gjentage sig for Fremtiden; men for Dieblisset er der en hel Del Officerer i Hæren, der opføres saaledes med forskjellig Anciennitet, een Anciennitet i Hæren og en anden, som sagt, ved deres Vaaben. — Jeg tror, at jeg let vil kunne komme overens med det ærede Medlem om § 13 angaaende Hestehold. Hvis det virkelig skulde frembyde store Banskæligheder at faae det arrangeret saaledes, som Lovforslaget foreslaar det, skal jeg ikke være uwillig til at gaa ind paa en saadan Indskrænkning, som det ærede Medlem antydede, uagtet jeg dog finder, at der er en hel Del, der taler for, at Korpsets samtlige 4 Oberstlieutenanter gjøres beredne. — Det ærede Medlem gjorde dernæst enkelte Bemærkninger om, at Intendanturkorpsets Organisation maatte være til Hærens Størrelse, og bemærkede, at vor Hær da nærmest maatte være at sammenligne med et Armeekorps. Jeg tror, at, naar man sammenligner den Styrke, der her er foreslaaet i Udskiftet, med den Styrke, Intendanturen har ved fremmede Armeekorps, vil man komme til det Resultat, at man har været ganske overordentlig beskedne i sine Forbringere. Det ærede Medlem ansøgte dernæst, at der var Meget, som talte for, at Intendanturkorpset ikke udskiltes fra Krigsministeriet, men at idetmindste den høieste Administration gjenoptoges der. Jeg skal ikke negte, at der er Meget, der taler for begge Dele; men da man først for saa kort Tid siden har skilt den høiere Administration ud fra Krigsministeriet, og det har viist sig at være ganske heldigt i sine Virkninger, er der nu ingen Grund til at gjøre Strid om igjen. Resultatet med Hensyn til Virksomheden vil om trent blive ens. Det kan være, at i enkelte Tilfælde kunde Forretningerne maasse gaa hurtigere, naar Chefen for Intendanturen med sine Underordnede fandtes i selve Krigsministeriet; men